

La biblioteca que s’encenia de nit

La Bruna vivia davant d’una biblioteca petita, amb una porta verda i dues finestres rodones. Cada tarda, quan tornava de l’escola, s’aturava a mirar els llibres exposats a l’aparador. N’hi havia de pirates, de planetes llunyans, de cuiners despistats i d’animals que sabien parlar.

Però darrerament la Bruna ja no hi entrava. A classe li havien demanat que llegís en veu alta i s’havia entrebancat amb tres paraules. Alguns companys havien rigut. Des d’aleshores, quan obria un llibre, les lletres li semblaven formigues que corrien massa de pressa.

Una nit, la Bruna es va despertar perquè una llum daurada entrava per la finestra. No venia de la lluna. Venia de la biblioteca.

La porta verda era oberta.

—Que estrany… —va murmurar.

Es va posar les sabatilles, va creuar el carrer amb la seva mare i totes dues van entrar. A dins no hi havia cap bibliotecari. En canvi, els lloms dels llibres brillaven com espelmes.

De sobte, un volum molt gruixut va caure d’un prestatge.

Plof!

En obrir-se, en va sortir un ratolí amb ulleres.

—Finalment! —va exclamar—. Ets la lectora que esperàvem.

—Jo? —va dir la Bruna—. No llegeixo gaire bé.

—Això ja ho veurem. Em dic Puntet i aquesta nit tenim un problema enorme.

El ratolí la va conduir fins a la sala dels contes. Tots els llibres eren oberts, però les pàgines estaven en blanc.

—Les paraules han fugit —va explicar Puntet—. S’han amagat perquè ningú no les llegia amb calma. Si no tornen abans de l’alba, els contes desapareixeran.

La Bruna va sentir una esgarrifança. Un món sense contes li semblava un món sense finestres.

—Com les podem trobar?

—Escoltant —va respondre el ratolí.

Van avançar entre els prestatges. Sota una taula van sentir un murmuri:

—Bosc… fulla… molsa…

La Bruna va aixecar les estovalles. Tres paraules verdes tremolaven en un racó.

—No tingueu por —els va dir.

—La gent passa massa de pressa per damunt nostre —es va queixar «molsa»—. Ningú no s’atura a imaginar-nos.

La Bruna va tancar els ulls.

—Quan dic «molsa», imagino una catifa fresca sota els peus. Quan dic «fulla», sento el vent. I quan dic «bosc», veig un camí que encara no sé on porta.

Les tres paraules van somriure i van tornar volant al seu llibre.

Al passadís de poesia van trobar «papallona» atrapada en una teranyina. A la secció de ciència, «galàxia» s’havia amagat dins d’un globus terraqüi. A la cuina, «xocolata» deixava petjades marrons per tot arreu.

La Bruna les pronunciava a poc a poc. Algunes eren llargues. D’altres tenien sons difícils. Quan s’equivocava, Puntet no reia. Esperava.

—Les paraules no tenen pressa —li recordava—. Pots tornar a començar.

Faltava poc per a l’alba quan només quedava una paraula perduda. Era la més important de totes.

La van buscar als calaixos, darrere els mapes i sota els coixins. Finalment, la Bruna va veure una llumeta amagada dins del llibre que ella havia intentat llegir a classe.

La paraula era «coratge».

—Per què t’has amagat? —va preguntar la nena.

—Perquè pensaves que no em tenies —va respondre la paraula.

La Bruna la va mirar. Tenia moltes lletres i una «t» que semblava dreta com un fanal.

—Co-rat-ge —va llegir, separant les síl·labes.

La paraula va brillar.

—Una altra vegada —va demanar Puntet.

—Coratge.

—I una mica més fort.

—Coratge!

Tots els llibres de la biblioteca es van il·luminar alhora. Les paraules van tornar a les pàgines i els contes van reprendre el seu alè.

Abans de marxar, Puntet va regalar a la Bruna un punt de llibre daurat.

—No serveix per marcar fins on has arribat —li va explicar—. Serveix per recordar que sempre pots continuar.

L'endemà, a classe, la mestra va tornar a demanar una lectura en veu alta. La Bruna va notar pessigolles a la panxa. Va obrir el llibre i va veure el punt daurat.

Va començar a llegir. En una paraula difícil es va aturar, va respirar i ho va provar de nou.

Ningú no va riure. I si algú ho hagués fet, ella hauria continuat igualment.

Perquè la Bruna ja sabia que llegir no era córrer. Era obrir una porta, entrar-hi amb calma i deixar que cada paraula encengués la seva

llum.